

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/424/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2612209860
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2612209860.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 1.060 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 7. novembra 2013 č. k. 16C/18/2013 - 50 v znení uznesenia rovnakého súdu z 11. augusta 2014 č. k. 16C 18/2013 - 67 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplataenia majetkovej škody 125 eur a nemajetkovej ujmy 935 eur (okrem náhrady trov konania) a II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobe založenej na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Senica v exekučnom konaní vedenom takýmto súdom pod sp. zn. 11Er/706/2009 s následným vyvodzovaním z toho zodpovednosti štátu) odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d/ a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 a § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“); § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ a § 44 ods. 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučného poriadku/ v znení neskorších zmien a doplnení) a §§ 101 a 102 a § 106 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 6 ods. 1 dohovoru (tu rozumej Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uverejnený v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.) a viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky; vecne potom predovšetkým tým, že vo vyššie označenom konaní senického okresného súdu nešlo konštatovať nesprávny úradný postup súdu, ak tam síce došlo k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí na to ustanovenej zákonnej lehoty, takéto nedodržanie lehoty však automaticky neznamená zbytočné prieťahy v konaní. Žalobkyňa navyše neuniesla ani dôkazné bremeno na preukázanie skutočnej škody a žalobe tak nešlo vyhovieť ani z tohto dôvodu, argumentoval tiež okresný súd, ktorý tiež odmietol námietku premlčania žalobou uplatnených práv (vznesenú žalovanou) ako nedôvodnú (nech aj v tejto veci s istým zamotaním sa v tom, kedy malo dôjsť k uplynutiu lehoty na udelenie poverenia - kde odôvodnenie rozsudku obsahuje dva vzájomne si odporujúce časové údaje) a napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v

znení neskorších zmien a doplnení) a vecne úspechom žalovanej, ktorá náhradu nepožadovala a ani nepreukázala, žeby jej v tomto konaní trovy vôbec vznikli. Opravným uznesením potom opravil pôvodné nesprávne označenie žalovanej v úvodnej časti rozsudku a toto rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 21 ods. 4, § 79 ods. 1 poslednej vety a § 164 O. s. p. a vecne výskytom zrejmej nesprávnosti, o ktorej je tu reč a potrebou jej opravy.

Proti tomuto rozsudku podala v celom rozsahu včas odvolanie iba žalobkyňa a navrhla ho

zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a tiež, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súdu prvého stupňa tiež vytkla, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkovi nevznikol stav právnej neistoty a len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol návrh na znalecké dokazovanie (čím jej znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku a rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave). Súdu podľa nej neprislúcha ani polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie, pričom úvahami tomuto odporujúcimi sa tiež úplne neguje doposiaľ vytvorená a stabilizovaná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa takejto judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, avšak dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď je to najmä štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (pretože bez ohľadu na faktor napadnutia rozsudku ako celku od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní - nech aj v neprítomnosti účastníčok a najmä žalobkyne požadujúcej odročenie pojednávania, avšak s odvolaním sa na kolíziu pojednávania, teda iný než dôležitý dôvod, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keďže dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny, ak súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere postačujúcej pre rozhodnutie a vec aj principiálne správne posúdil po právnej stránke.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo (opäť s už vyššie spomenutou výnimkou) i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vysporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť (najmä v časti týkajúcej sa povinnosti dodržať

zákonom ustanovenú lehotu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Prakticky všetky námietky, urobené súčasťou odvolania proti rozsudku v prejednávanej veci, nemohli obstať pre ich absolútnu nepatričnosť a na časť z nich nešlo ani dosť dobre reagovať pre ich len najvšeobecnejšie možné uplatnenie. Pri tom síce voči úvahám odvolávajúcej sa žalobkyně zásadne nešlo nič namietat' (a ani s nimi polemizovať), práve prílišná všeobecnosť výhrad a nemožnosť ich vzťahnutia aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, žeby súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie. Nepatričnými boli pritom najmä námietky týkajúce sa údajného nenáležitého použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, kde žalobkyni pre zjavne paušálne uplatnenie rovnakých odvolacích dôvodov ako v takmer všetkých ostatných tunajšiemu súdu známych druhovo totožných konaniach za účasti rovnakých účastníčok, v ktorých žalobkyňa z prejednávanej veci skoro identickými žalobami aj na ne nadväzujúcimi podaniami (čo sa inak týkalo aj odvolania) bez prehánania zaplavuje súdy, muselo uniknúť, že súd prvého stupňa v tejto veci ustanovením § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z. vôbec neargumentoval (v tejto súv. por. i str. 6 - 9 písomného vyhotovenia rozsudku, § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012 aj po takomto čase a tiež čl. I bod 8 a čl. II zákona č. 412/2012 Z. z.). Pokiaľ šlo o ostatné výhrady, namietané úvahy o nevysvetlení názoru, podľa ktorého účastníkom (zrejme exekučného konania, tvoriaceho podklad nárokov uplatňovaných v prejednávanej veci) nevznikol stav právnej neistoty, neboli v prejednávanej veci relevantnými (ako bude uvedené i neskôr) a to isté platilo aj v prípade námietky údajnou nesprávnosťou odmietnutia návrhu na tzv. znalecké dokazovanie (ktoré môže byť namieste až vtedy, ak už nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva, pričom akceptovanie opačného názoru by malo za následok nevhodné postupy súdov a neúmerné predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť). Aj povinnosť (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote tu nepochybne je, žalobkyni však pri zápalistom boji za jej práva zrejme uniklo, že podmienky realizácie takýchto práv na vnútroštátnej úrovni určujú práve zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 časti prvej vety pred bodkočiarkou E. p. (v znení rozhodnom aj pre exekučné konanie tvoriace základ pre nárok uplatnený žalobou v prejednávanej veci, teda ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 466/2009 Z. z. a všetkých po ňom nasledujúcich novelizácií E. p.) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, (veta druhá); pričom ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne (veta tretia) a proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie (veta posledná).

Z práve odcitovaného ustanovenia musí byť každému celkom zjavné to, že zákonodarca v procese rozhodovania sa exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehotu 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí (žalobkyni z prejednávanej veci je pritom zaiste známy ten záver tunajšieho súdu z iných druhovo totožných vecí, podľa ktorého nezistenie rozporu sa musí týkať všetkých troch v zákone uvedených písomností, preskúmaných v procese rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia a naopak zistenie postačuje už i u jednej z nich), lehota ustanovená nie je. Spomínaný odchylný prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne ani nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom rozpore či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie

toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si vyžaduje určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehotu 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaných listín, alebo bez takéhoto vedomia, je bez právneho významu). Kým teda predbežný záver o nedostatku dôvodov z čohokoľvek usudzovať na rozpor (nesúlady) exekučného titulu, návrhu na začatie exekučného konania alebo žiadosti exekútora o poverenie veľ s udelením poverenia neotáľať a zákonom ustanovená lehota je tu práve za takýmto účelom, opačný predbežný záver je potrebné si verifikovať alebo prinajmenšom argumentačne solídne vypodložiť a práve preto nemožno vydanie uznesenia zamietajúceho žiadosť o poverenie „uponáhľať“. Zaiste by sa síce dalo namietat, že ak súd lehotu na udelenie poverenia nedodrží, ostane mu (v záujme predídania prípadnej dôvodnej sťažnosti na prieťahy a ďalším na to nadväzujúcim nárokom) už len druhá zákonom predpokladaná možnosť (rozhodnúť zamietnutím žiadosti o poverenie), v tomto smere však rozhodujúcim môže byť len to, či tzv. exekučný spis súdu v čase plynutia lehoty na udelenie poverenia obsahoval podklady pre pozitívne aj negatívne vybavenie žiadosti, akým spôsobom exekučný súd so žiadosťou naložil a či výsledok jeho postupu bol neskôr účinne spochybnený.

S prihliadnutím k istej špecifčnosti prejednávanej veci (v ktorej malo tvrdený nesprávny úradný postup založiť len čiastočné zamietnutie žiadosti o poverenie v kombinácii so „zvyškovým“ udelením poverenia, ku ktorému však došlo až súbežne s čiastočným zamietnutím žiadosti a takto až po uplynutí lehoty uvedenej v čl. I § 44 ods. 2 E. p.) je pritom vyššie podané závery žiadúce doplniť i tak, ako to tunajší súd urobil už v skoršej veci rovnakých účastníčok, prejednanej ním pod sp. zn. 10Co/80/2014 (a to konkrétne vo vzťahu k veci prejednanej a rozhodnutej Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 8C/170/2013, pôvodne vedenej Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 10Co/180/2014 a spolu s ďalšími piatimi vecami spojenej uznesením tunajšieho odvolacieho súdu z 29. júla 2014 č. k. 10Co/80/2014-55, 10 Co/180/2014, 10Co/182/2014, 10Co/ 238/2014, 10Co/267/2014 a 10Co/274/2014 na spoločné odvolacie konanie už aj skončené pod spisovou značkou prvej z takýchto vecí), teda v tom smere, že nedodržanie zákonnej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za nesprávny úradný postup nemožno považovať vtedy, ak výsledkom predbežnej úvahy exekučného súdu o súladnosti návrhu, žiadosti alebo titulu so zákonom je podozrenie o čo i len čiastočnom nesúlade niektorej (alebo aj viacerých) z nich. V takýchto prípadoch totiž nutné je vážiť i 1. riziká a práva potenciálne porušiteľné dodržaním lehoty za každú cenu na jednej strane a jej nedodržaním na strane druhej, 2. to, že zákonodarca k uzákoneniu viacerých lehôt na úkony súdov pristúpil bez dostatku praktickej vedomosti o tom, čo všetko je pre rozhodnutie sa súdu správne potrebné vedieť (zistiť) a 3. (do tretice) tiež to, že nie vždy je rozpor návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie či exekučného titulu so zákonom tak zjavný, aby ho šlo identifikovať a aj ustáliť už v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdu a aby zároveň v prípadoch len čiastočného nesúladu šlo v rovnakom časovom horizonte odlíšiť i časti nesúlodom trpiace od tých, ktoré naopak takto postihnuté nie sú. To priamo súvisí s nevyhnutnosťou trvania tiež na tom, aby sa a/ prípadné zamietnutie žiadosti o poverenie týkalo všetkého, čo by mohlo viesť k vykonaniu exekúcie v rozpore so zákonom, b/ minimalizoval (či ešte lepšie celkom eliminoval) jav udeľovania poverení na vykonanie takých exekúcií, ktoré bude potrebné následne zastavovať z iných dôvodov než preto, že sa pre taký postup rozhodol sám oprávnený a c/ postup exekučného súdu pri zistení čiastočného nesúladu niektorého z podkladov na vykonanie exekúcie so zákonom obmedzil na jedno uznesenie zamietajúce žiadosť o poverenie (pokrývajúce všetky nedostatky návrhu, žiadosti alebo exekučného titulu) a na tzv. zvyškové poverenie. Z ostatného práve uvedeného logicky musí vyplynúť aj to, že pri nemožnosti udelenia poverenia tak, aby zodpovedalo celej požiadavke vyjadrenej v návrhu, resp. celému obsahu exekučného titulu, nemôže byť nesprávnym postupom to, že k udeleniu poverenia dôjde až potom, čo súd ustáli rozsah, v ktorom je udelenie poverenia vylúčené a takto k udeleniu tzv. zvyškového poverenia pristúpi až súbežne so zamietnutím žiadosti tam, kde by opak znamenal porušenie hierarchicky vyššie ležiaceho (závažnejšieho) právom chráneného záujmu (než akým je právo obdržať výsledok rozhodovacej činnosti súdu v lehote prakticky nanútenej súdom iným orgánom verejnej moci).

Aj v prejednávanej veci preto muselo byť rozhodujúcim to, že v exekučnom konaní Okresného súdu Senica jeho sp. zn. 11Er/706/2009 exekučný súd prvého stupňa na žiadosť súdneho exekútora o poverenie, došlú mu 27. októbra 2009 síce zareagoval „až“ poverením z 1. decembra 2010, k

udeleniu takéhoto poverenia však došlo súbežne s uznesením z 1. decembra 2010 č. k. 11Er 706/2009-10, EX 9888/2009, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora v časti úroku z omeškania prevyšujúcej zákonný 10,5%-ný úrok z omeškania (stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z. z.) zamietnutá a takéto rozhodnutie (rozumej uznesenia čiastočne zamietajúce žiadosť o poverenie) sa pre nedostatok odvolania oprávnenej (totožnej so žalobkyňou z prejednávanej veci) a takto aj pre jej zjavné uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania exekúcie v celom požadovanom rozsahu nadobudlo právoplatnosť (19. januára 2011, v tejto súv. por. predovšetkým č. I. 1, 10 a 12 pripojeného exekučného spisu).

Súdu prvého stupňa tak predovšetkým nešlo vytýkať nesprávnosť posúdenia otázky existencie (či presnejšie neexistencie) prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup. Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaoberanie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu nemohlo nič zmeniť.

Odvolačný súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, odôvodneného síce stručnejšie (bez citácie použitého ustanovenia procesného práva, zakotvujúceho zásadu zodpovednosti účastníkov za výsledok tzv. sporového konania), aj v tomto prípade však ako po vecnej, tak i po právnej stránke náležite (kde inak i pre prípad vzniku trov žalovanej platilo, že účastníčka sa procesného práva na náhradu vzdala najneskôr nepodaním odvolania proti rozsudku, ktorým jej požiadavka na náhradu trov konania akceptovaná nebola - čím v tu diskutovanej súvislosti treba samozrejme rozumieť nepodanie odvolania výlučne v časti trov konania).

V takto skončenom odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná (žalobkyňa s odvolaním neuspela vôbec) a bola to tak ona, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie jej náhrady trov ani v tomto prípade (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov konania tejto účastníčky v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba nepriznaním náhrady.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.